

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXIII. — Wydana i rozesłana dnia 11. września 1917.

Treść: № 373. Przepis wykonawczy do V. rozdziału ustawy z dnia 25. października 1896, o bezpośrednich podatkach osobistych, z uwzględnieniem zmian, dokonanych ustawą z dnia 23. stycznia 1914 (nowelą do ustawy o podatkach osobistych) i artykułem III. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. marca 1917.

373.

Przepis wykonawczy

do V. rozdziału ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, z uwzględnieniem zmian, dokonanych ustawą z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13 (nowelą do ustawy o podatkach osobistych) i artykułem III. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 124.

Postanowienia karne.

(Ogłoszone reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 4. września 1917.)

Wykonując rozporządzenie cesarskie z dnia 16. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 124, zmienia się po części, względnie uzupełnia się ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 18. marca 1914, Dz. u. p. Nr. 63, przepis wykonawczy do V. rozdziału (postanowienia karne) ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220; przepis ten w podanem poniżej brzmieniu (artykuły 1. do 20.) ma być stosowany z mocą obowiązującą od dnia ogłoszenia wspomnianego rozporządzenia cesarskiego, to jest od dnia 22. marca 1917.

Przytoczone tutaj postanowienia artykułu III rozporządzenia cesarskiego oraz zarządzenia, wydane celem jego wykonania, należy stosować jednakże tylko do tych karygodnych czynów i zaniedbań, które popełniono po chwili, wspomnianej w poprzednim ustępie (artykuł IV., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego).

Rozdział I.

Czyny karygodne i kary.

Artykuł 1.

Wstęp.

Postanowienia, zawarte w V. rozdziale ustawy o podatkach osobistych i w artykule III. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 124 (rozporządzenie cesarskie, artykuł III.), odnoszą się do wszystkich podatków, unormowanych w ustawie o podatkach osobistych, to znaczy do powszechnego podatku zarobkowego i do podatku zarobkowego, opłacanego przez przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego składania rachunków (nie wyłączając podatku zarobkowego towarzystw z ograniczoną porętką; ustawa z dnia 6. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 58), następnie do podatku rentowego, dochodowego, do podatku od wyższych poborów tudzież do opłaty

od tanyem (artykuł III noweli do ustawy o podatkach osobistych z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13) oraz do podatku od zysków wojennych (rozporządzenie cesarskie z dnia 16. kwietnia 1916. Dz. u. p. Nr. 103).

Między czynami karygodnymi należy rozróżnić:

- a) takie, co do których mają orzekać zwyczajne sądy (§§ 242., 246., 248.),
- b) takie, co do których orzekanie należy do władz podatkowych (§§ 239., 240., 243., 247. i 249.; rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 1., ustęp 1. i 3., i §§ 2. i 3.; §§ 14. i 26. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 103, o podatku od zysków wojennych i artykuł 31., l. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego z dnia 8. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 247);
- c) zaniechania, zagrożone karami porządkowymi (§ 250.; § 279., ustęp 2.).

Artykuł 2.

Czyny karygodne, które karane być mają przez zwyczajne sądy karne.

(§§ 242., 246. 248.)

1. Fałszywe oświadczenia, w § 242. oznaczone, tudzież zakazane pod karą w § 248. niedozwolenie lub udaremnienie wstępu do lokali przemysłowych i zwiedzanie takowych, jakoteż zakładów przemysłowych i zapasów, są czynami karygodnymi, które sądy mają ścigać z urzędu za wdaniem się organów prokuratoryi państwa. Do władz skarbowych, które spostrzegą wykroczenia tego rodzaju, należy jedynie uczynienie o nich doniesienia.

2. W sposób stosowny zwracać należy uwagę świadków, znawców i informatorów na odpowiedzialność, jaka ciąży na nich w myśl § 242.

3. Przewidziane w § 246. naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy i nadużycie rejestrów podatkowych jest przestępstwem, które ściga się tylko na wniosek Rządu, interesowanego podatnika lub członka komisji.

4. Do postawienia wniosku karnego w imieniu Rządu upoważnione są krajowe władze skarbowe.

5. Tak przy wnoszeniu doniesień karnych jak i przy stawianiu wniosku na ukaranie winny władze mieć na uwadze, że wprawdzie z jednej strony jest to ich obowiązkiem zapewnić ustawie skuteczność, że jednak z drugiej strony należy wnosić doniesienia względnie stawiać wnioski na ukaranie tylko w razie silnego podejrzenia.

W przypadkach w § 242. oznaczonych należy także baczyć na to, żeby nie donoszono w sposób jednostronny wyłącznie tylko o czynach karygodnych na szkodę skarbu popełnionych.

W przypadkach wątpliwych postarać się należy o polecenie wyższej władzy.

Artykuł 3.

Czyny karygodne, co do których orzecznictwo należy do władz podatkowych.

(§§ 239., 240., 243., 247. i 249.; rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 1., ustęp 1. i 3. §§ 2. i 3.; §§ 14. i 26. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 103, o podatku od zysków wojennych i artykuł 31., liczba 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego z dnia 8. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 247.)

I. Czyny karygodne, co do których wydawanie orzeczeń karnych należy do władz podatkowych, są następujące:

1. ukrócenie podatku (§§ 239., 240.; rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 3.);

2. zatajenie podatku (§ 243.; rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 3.; § 14. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 103, o podatku od zysków wojennych i artykuł 31., liczba 2 rozporządzenia wykonawczego z dnia 8. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 247);

3. zagrożenie podatku z niedbalstwa (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 1., ustęp 1.);

4. narażenie na szwank ściągnięcia podatku od zysków wojennych (§ 26. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 103, o podatku od zysków wojennych i artykuł 31., liczba 3 rozporządzenia wykonawczego z dnia 8. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 247);

5. wykroczenia przeciw porządkowi (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 1., ustęp 3.);

6. udzielenie rozmyślnie nieprawdziwego wyjaśnienia co do mieszkańców domu (§ 247.);

7. odmówienie przyjęcia obowiązków członka lub zastępcy członka komisji lub bezprawne uchylene się tych funkcjonaryuszów od posiedzeń komisji (§ 249.).

II. Orzecznictwu władzy podatkowej w senacie orzekającym (porównaj artykuł 7., III.) zastrzeżone są przestępstwa podatkowe, wymienione w poprzednim punkcie I., liczba 1 i 2, pod następującymi warunkami (przypadki kwalifikowane):

1. Jeżeli kwota, o którą podatek państwowy (wraz z dodatkiem wojennym) został ukrócony lub na ukrócenie narażony (kwota ukrócenia) wynosi

więcej niż sześćset koron; kwoty, odnoszące się do kilku lat albo do kilku rodzajów podatku, należy zliczyć razem (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 2., ustęp 1., liczba 1).

Pominąwszy zatajenie czynszu według patentu o podatku budynkowym z dnia 23. lutego 1820, co do którego zostaną wydane osobne zarządzenia, wchodzi w rachubę przy obliczeniu rozstrzygającej tutaj kwoty ukroczenia oprócz podatków osobistych opłata od tanyem i podatek od zysków wojennych.

Zliczanie razem jest dopuszczalne jednakże tylko o tyle, o ile ukrócone kwoty mają być stwierdzone tem samym orzeczeniem. Dlatego należy już przy podjęciu postępowania zwrócić trąskliwą uwagę na postanowienia o traktowaniu kilku zbiegających się ze sobą przestępstw (artykuł 7., II., liczba 4, ustęp 1.), jeżeli zachodzi podejrzenie istnienia kwalifikowanego rozmyślnego przestępstwa. Zwraca się uwagę na postanowienia artykułu 4. b, liczba 2, ustęp 2., w związku z artykułem 7., II., liczba 4, ustęp 2.

2. Jeżeli ma się do czynienia z powrotem do złego czynu po myśli rozporządzenia cesarskiego, artykuł III., § 2, ustęp 1., liczba 2, to znaczy, jeżeli obwiniony został już skazany za jedno z przestępstw, wspomnianych we wstępie do tego punktu (II.) albo za zatajenie czynszu w rodzaju, oznaczonym we wstępie do artykułu III., § 2. rozporządzenia cesarskiego i staje się winnym ponownie jednego z tych czynów przed upływem lat pięciu.

Artykuł 4.

Kary.

a) Kary pieniężne.

1. Z wyjątkiem kwalifikowanych, rozmyślnych przestępstw można we wszystkich przypadkach karnych, w których orzekanie należy do władz podatkowych, nałożyć tylko karę pieniężną.

2. Kary pieniężne za ukroczenie podatku i zatajenie podatku (porównaj rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 3., ustęp 2.) ustanowione są w §§ 241. i 244. według wielokrotności ukroczonego, względnie narażonego na ukroczenie podatku, ewentualnie wedle jego prawdopodobnej wysokości, a mianowicie podany jest najmniejszy i największy wymiar wielokrotności, jaka ma być przy oznaczaniu kary zastosowaną. Dopuszczalne są przytem stosunkowo nieznaczne zaokrąglenia kwoty karnej ku dołowi.

3. Wymiar kary, ustanowiony w §§ 241. i 244., ma zastosowanie także do zagrożenia podatku z niedbalstwa (artykuł 3., I., liczba 3). Przy wymiarze kary należy jednakże podług stopnia

zawinięcia zwrócić uwagę na mniejszą karygodność w stosunku do rozmyślnego przestępstwa podatkowego. Można przytem zejść także poniżej najniższego ustawowego wymiaru kary aż do jego połowy (rozporządzenie cesarskie artykuł III., § 1., ustęp 2.).

4. We wszystkich innych przypadkach (§§ 247. i 249.; rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 1., ustęp 3.; § 26. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 103, o podatku od zysków wojennych i artykuł 31., liczba 3 rozporządzenia wykonawczego z dnia 8. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 247) ustanowiony jest tylko najwyższy wymiar kary; najniższej granicy ustawa wprawdzie nie przewiduje, to jednakże nie należy, z reguły schodzić poniżej kwoty 2 K.

b) Kary aresztu; ogłaszanie orzeczenia.

1. Za kwalifikowane rozmyślne przestępstwo można obok kary pieniężnej, zagrożonej w §§ 241. względnie 244., nałożyć karę aresztu (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 2. wstęp i § 3., ustęp 2.).

Obok kary aresztu można w przypadkach z artykułu III., § 2., rozporządzenia cesarskiego orzec także jednorazowe ogłoszenie wyroku w jednym lub kilku pismach drukowych na koszt skazanego.

2. Karę aresztu należy nakładać w wymiarze od jednego dnia do trzech miesięcy; areszt do jednego roku można orzec, jeżeli kwota ukroczenia (artykuł 3., II., liczba 1) przenosi pięć tysięcy koron (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 2., ustęp 2.). Stopę kary przy zejściu się kilku przestępstw, za które kara ma być jednym wyrokiem orzeczone (porównaj artykuł 7., II., liczba 4), należy ustanowić jednolicie i nie może ona przekraczać dopuszczalnego najwyższego wymiaru.

Ponieważ według artykułu 7., II., liczba 4, ustęp 2. łączenie przestępstw w zakresie podatków osobistych (artykuł 3., I., liczba 1 i 2) z zatajeniami czynszu nie jest dopuszczalne, a więc orzekać się ma o tych obydwu rodzajach przestępstw podatkowych odrębnie, należy w razie zejścia się kwalifikowanych przestępstw w zakresie podatków osobistych z kwalifikowanymi zatajeniami czynszu uważać przy oznaczaniu kary aresztu w wydawanem później orzeczeniu na to, że kary aresztu w obu orzeczeniach razem wzięwszy nie mogą przekraczać najwyższego wymiaru ustawowego.

c) Wymiar kary.

Przy wymierzaniu kar w tych granicach ustawowych należy mieć wzgląd na jakość poszczególnego przypadku, na doniosłość przekroczenia, na stopień objawionego złego zamiaru lub

niedbalstwa (porównaj rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 1., ustęp 2.) ze strony podpadającego karze, oraz na inne okoliczności łączące, względnie obciążające. Należy więc w szczególności w przypadkach ukrocenia podatku po myśli § 239. (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 3., ustęp 1.) rozróżnić, czy chodzi o dochody nie ulegające cyfrowo żadnej wątpliwości jak w danym przypadku odsetki, dywidendy, renty itd., czy też o tego rodzaju dochody, które sam podatnik może ustalić tylko w przybliżeniu. Trzeba będzie także zwrócić uwagę na tę okoliczność, czy istotnie zaszło ukrocenie podatku, czy też podatek narażono tylko na ukrocenie. W każdym wypadku trzeba będzie uwzględniać oprócz tej okoliczności, czy szczegóły podane lub zamierzane przez podatnika nadają się w większym lub mniejszym zakresie do wprowadzenia w błąd organów opodatkowania, także i osobiste stosunki osoby podpadającej karze, w szczególności jej stosunki rodzinne i majątkowe. Wykraczających powrotnie, o ile okoliczności tej nie uwzględniono już w odpowiedni sposób przez nałożenie kary aresztu, należy wśród tych samych zresztą stosunków ukarać surowiej niż osoby po raz pierwszy karze podpadające.

Przy przestępstwach podatkowych kwalifikowanych (artykuł 3., II) należy baczyć na to, że zastosowanie kary aresztu a w wyższym jeszcze stopniu kary dodatkowej, przewidzianej w rozporządzeniu cesarskim, artykuł III., § 2., ustęp 3., ma z natury rzeczy ograniczyć się do tych przypadków, w których okoliczności obciążające znacznie przeważają i nałożenie samej kary pieniężnej nie daje widoków osiągnięcia celu ukarania.

d) Kary zastępcze.

1. Jeżeli kara pieniężna, nałożona za ukrocenie lub zatajenie podatku, następnie za zagrożenie podatku z niedbalstwa, jest w całości lub w części nieściągalną, natenczas ma wejść w jej miejsce jako kara zastępcza areszt w wymiarze od jednego dnia do sześciu miesięcy (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 4., ustęp 1.).

Postanowienie to jest w przeciwieństwie do postanowienia rozporządzenia cesarskiego artykuł III., § 2., ustęp 1., bezwzględnie obowiązujące. to znaczy, że w razie istnienia ustawowych wymogów należy je bezwarunkowo, a więc w szczególności także wówczas zastosować, choćby z powodu tego samego przestępstwa była kara aresztu bezpośrednio nałożona.

2. Wymiar kary zastępczej należy oznaczyć według stopnia zawinienia oraz według majątkowych, dochodowych i innych osobistych stosunków skazanego i orzec w wyroku karnym (rozpo-

ządzenie cesarskie, artykuł III., § 4., ustęp 2.). Zarządzenia, wydane powyżej pod b, liczba 2, ustęp 1., zdanie ostatnie, i ustęp 2., o jednolitem ustanawianiu i o najwyższym wymiarze kary aresztu w razie zejścia się kilku przestępstw mają analogiczne zastosowanie także do kary zastępczej.

3. W orzeczeniu należy ustalić tylko całkowity czas trwania kary zastępczej. Gdyby kara pieniężna tylko częściowo była nieściągalną należy karę zastępczą wykonać jednak tylko w tym wymiarze, jaki w porównaniu z całkowitą kwotą odpowiada stosunkowo nieściągalnej części. O ileby wymiaru tego nie dało się oznaczyć na pełne dni, należy reszty większe niż pół dnia zaokrąglić na dwanaście godzin, natomiast mniejsze reszty pominać.

Po myśli powyższego postanowienia należy karę zastępczą skrócić także już w czasie wykonania w takim razie, jeżeli zapłacono dodatkowo tę część kary pieniężnej, jaka odpowiada stosunkowo nie wykonanej w danej chwili części kary zastępczej.

Z ograniczeniem do tej części i za odpowiednim skróceniem aresztu można karę pieniężną ściągnąć także wbrew woli zasądzanego, jeżeli się dodatkowo okaże, że kara pieniężna jest ściągalną.

Potrzebne w tym względzie zarządzenia zostaną wydane bezzwłocznie przez właściwą władzę karną I. instancji.

Artykuł 5.

Zaniechania karami porządkowymi zagrożone.

(§ 250., § 279., ustęp 2.)

1. Warunkiem karygodności zaniechań, podlegających karom porządkowym, jest wyraźne wezwanie do wykonania żądanej czynności w stosownym terminie, z zagrożeniem karą porządkową, której kwotę należy oznaczyć.

2. Warunkiem skutecznego zagrożenia karą porządkową jest, żeby do podatnika (pełnomocnika, obowiązującego do składania doniesień), informatora lub znawcy można było na zasadzie ustawy zastosować polecenie lub wezwanie.

O ile wolno informacji odmówić, postanawia § 269. (Przepis wykonawczy do rozdziału VI., artykuł 6.).

3. Przypadki przewidziane w § 250., ustęp 2., w których władzy podatkowej, komisji podatkowej i przewodniczącemu jest wyraźnie w ustawie zastrzeżone prawo wymierzania kar porządkowych, są to przypadki nieposłuszeństwa wezwaniom:

- a) do wniesienia deklaracji zarobkowo-podatkowej do powszechnego podatku zarobkowego (§ 42.),
- b) do wniesienia zeznania lub dostarczenia jakichkolwiek innych materiałów pomocniczych do wymierzenia podatku zarobkowego od przed siębiorstwa, obowiązane do publicznego składania rachunków (§ 112.),
- c) do wniesienia zeznania lub dostarczenia jakichkolwiek innych materiałów pomocniczych do wymierzenia podatku rentowego (§ 142.),
- d) do wniesienia zeznania do podatku dochodowego (§ 205. i 209.),
- e) do udzielenia wglądu do ksiąg (§§ 272. do 276.), tudzież przypadki odmówienia wglądu do ksiąg lub odnoszących się do niego wyjaśnień w postępowaniu wymiarowem i w postępowaniu na skutek środków prawnych w sprawie wymiaru (§ 279., ustęp 2.).

W przypadkach, przytoczonych pod a—d można w razie istnienia wymogów ustawowych ukarać także za zatajenie podatku, za zagrożenie podatku z niedbalstwa albo za wykroczenie przeciw porządkowi, o którym jest mowa w artykule III., § 1., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego (porównaj także artykuł 30., liczba 1, przepisu wykonawczego do rozdziału IV).

4. Lecz także inne polecenia lub wezwania można połączyć z zagrożeniem karą porządkową, o ile takowe opierają się na ustawie. Natomiast nie wolno zniewalać karami porządkowymi do zezwolenia na wglądnięcie do ksiąg w postępowaniu karnem.

5. Wyraźne wezwanie należy wystosować z reguły pisemnie. Jeżeli zaś nastręczy się sposobność do takiego wezwania przy przesłuchaniu podatników (pełnomocników, obowiązanych do składania doniesień), informatorów lub znawców, można uczynić zagrożenie ustnie z zapisaniem go do protokołu. Także i w tym przypadku wyznaczyć należy stosowny termin do wykonania żądanej czynności.

Artykuł 6.

Wykluczenie karygodności i przedawnienie.

(§§ 245., 251. do 254.)

1. Przy ukróceniu i zatajeniu podatku, którego dopuszczono się przez udzielenie pomocy (artykuł 3., I, liczba 1 i 2) należy starannie uwzględnić postanowienia o uwolnieniu od kary wówczas, jeżeli obwiniony działał pod wpływem przymusu, uzasadnionego przez gospodarczą zawisłość (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 3., ustęp 3.).

2. Postanowień ustawowych co do zgaśnięcia karygodności z powodu czynnego żalu (§ 245.), następnie co do przedawnienia (§§ 251. do 254.) przestrzegać mają władze podatkowe z urzędu.

3. Postanowienia powszechnej ustawy karnej, w § 254. powołane, podług których należy analogicznie oceniać, o ile przedawnienie przerywa się wdrożeniem kroków w celu ścigania karnego, znajdują się w § 531. powszechnej ustawy karnej; opiewają one:

„Przedawnienie (przeto) przerywa się, jeżeli przeciw sprawcy, jako obwinionemu, wydane zostało wezwanie, rozkaz dostawienia lub aresztowania, lub jeżeli tenże był już w przymocie obwinionego przesłuchany albo aresztowany, albo pogonią lub listami gończymi ścigany.“

Przewidziane tam przypadki wydania rozkazu dostawienia lub aresztowania, rozesłania listów gończych lub ścigania pogonią, tudzież aresztowania nie mają miejsca w przypadkach karnych, przekazanych orzecznictwu władz podatkowych. Pozostaje więc tylko wezwanie i przesłuchanie obwinionego.

4. Krótkość terminu, ustanowionego w § 253. dla przedawnienia się prawa ściągania kar w myśl §§ 249. i 250. (§ 279., ustęp 2.) wymierzonych, wkłada na wszystkie współdziałające organa obowiązek szybkiego załatwiania czynności, odnoszących się do ściągania tychże kar.

Rozdział II.

Właściwość i postępowanie.

a) Władze orzekające.

Artykuł 7.

Władze i organa, powołane do wydawania orzeczeń karnych w pierwszej instancji.

(§ 256. i rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 5.)

1. Postępowanie co do czynów karygodnych, w §§ 242., 246. i 248. oznaczonych, należy do sądów zwyczajnych, właściwych dla występków, względnie przekroczeń.

Dla osób, podlegających w sprawach karnych sądownictwu wojskowemu, jest sąd wojskowy właściwym sądem zwyczajnym.

II. 1. Orzeczenia, skazujące na karę za czyny karygodne, w §§ 239., 240. i 243. (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 3., ustęp 1.), następnie w artykule III., § 1., ustęp 1. i 3. i w § 247., oznaczone, wydawać ma władza podatkowa pierwszej instancji, właściwa dla odnośnego rodzaju podatku.

- a) Za tę władzę podatkową uważać należy co do ukroczenia podatku i zatajenia w sprawach podatkowych tudzież co do zagrożenia podatku z niedbalstwa i co do wykroczeń przeciw porządkowi z wyjątkiem przypadku w § 240. oznaczonego, tę władzę, która byłaby powołana do wygotowania nakazu płatniczego co do podatku na ukroczenie narażonego.
- b) W przypadku, określonym w § 240., właściwą do wydania orzeczenia karnego jest władza podatkowa, powołana do odbierania doniesień (przepis wykonawczy do rozdziału IV., artykuł 40., l. 4.).
- c) W przypadku, określonym w § 247., orzeczenie karne wydać ma ta władza podatkowa, która jest właściwą do rozkładu podatku dochodowego mieszkańców odnośnego domu.

2. Minister skarbu może kilka okręgów rozkładu podatku połączyć w jeden okręg karnopodatkowy i do przeprowadzania śledztw karnych i wydawania orzeczeń karnych co do czynów karygodnych, określonych w §§ 239., 240., 243. (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., §§ 1. i 3.) i 247., wyznaczyć dla tego całego okręgu jedną z władz podatkowych, w tymże okręgu się znajdujących. Krajowe władze skarbowe mogą w tym względzie stawiać wnioski.

3. Z ważnych powodów a w szczególności, jeżeli ten sam czyn karygodny zarzucono kilku obwinionym albo jednemu obwinionemu zarzucono kilka czynów karygodnych (porównaj liczbę 4), któreby uzasadniały rozmaite miejscowe właściwości, albo jeżeli zachodzi tego potrzeba ze względu na istniejącą obawę braku bezstronności, można także inną władzę podatkową pierwszej instancji — z zastrzeżeniem zarządzenia, przytoczonego pod następującą liczbą 4, ustęp 4. — delegować do przeprowadzenia rozprawy karnej i wydania orzeczenia karnego. Delegacja może nastąpić tak na prośbę obwinionego jak i z urzędu. Krajowa władza skarbowa upoważniona jest do delegacji w swoim okręgu; obwiniony ma prawo wnieść rekurs przeciw jej orzeczeniu do Ministerstwa skarbu. O delegacji władzy podatkowej w okręgu innej krajowej władzy skarbowej rozstrzyga Ministerstwo skarbu.

Jeżeli w jakimś przypadku karnym ma być wydane orzeczenie w senacie orzekającym (porównaj punkt III. tego artykułu i artykuł 8., liczba 3) należy przedsięwziąć delegację z powodu braku bezstronności tylko wówczas, jeżeli odnośnego członka senatu nie można zastąpić przez powołanie jego zastępcy.

4. O ile nie chodzi o kary porządkowe według § 250. (§ 279., ustęp 2.) albo o przestępstwo według §§ 247. i 249., należy postępo-

wanie karne rozciągnąć za każdym razem na wszystkie przestępstwa, zarzucone obwinionemu, które mają być ścigane według rozdziału V. ustawy o podatkach osobistych albo według artykułu III. rozporządzenia cesarskiego, i zakończyć wspólnym orzeczeniem.

Zatajeń czynszu nie należy łączyć z innymi rodzajami spraw karnych powyżej oznaczonych.

Przy wytaczaniu dochodzenia winna władza podatkowa — ewentualnie przez zapytanie współinteresowanych władz — upewnić się, czy obwinionemu nie zarzucono jeszcze jakiegoś innego przestępstwa, prócz tego, które dało powód do dochodzenia, i czy obwiniony nie był już karany, eoby uzasadniało kwalifikację powrotu do złego czynu (artykuł 3., II, liczba 2).

Jeżeli kilka władz podatkowych jest miejscowo właściwych do ścigania przestępstw, należy uczynić wnioski co do delegacji po myśli poprzedniej liczby 3.

III. 1. W przypadkach istnienia kwalifikowanych rozmyślnych przestępstw (artykuł 3., II) ma wyrok wydać władza podatkowa w senacie orzekającym z trzech członków, złożonym według poprzedzającej liczby 2.

W tym senacie orzec należy także co do przestępstw, pochodzących z niedbalstwa i co do wykroczeń przeciw porządkowi (artykuł 3., l, liczba 3 i 5), zbiegających się z jednym z powyższych przestępstw. Senat orzekający winien również sam orzec, skoro uważa, że rozpatrywany przezeń przypadek karny nie jest wprawdzie kwalifikowanym rozmyślnym przestępstwem, lecz jest innym czynem karygodnym.

2. Do senatu orzekającego należeć ma referent podatkowy (naczelnik administracji podatkowej), jeden urzędnik sędziowski i jeden asesor obywatelski w charakterze członków. Dla każdego członka należy ustanowić jednego lub kilku zastępców.

Zastępcę referenta podatkowego (naczelnika administracji podatkowej) wyznacza krajowa władza skarbowa.

Urzednicy sędziowscy będą wyznaczeni na prośbę krajowej dyrekcji skarbu przez prezydium właściwego wyższego sądu krajowego.

Asesora obywatelskiego i jego zastępcę mianuje na przeciąg czterech lat Minister skarbu na wniosek krajowej władzy skarbowej, obejmujący terno. Nie można mianować asesorami obywatelskimi urzędników państwowych w czynnej służbie, byłych urzędników skarbowych i osób, pozostających w służbie Dworu cesarskiego.

Referent podatkowy (naczelnik administracji podatkowej) lub jego zastępcą (porównaj poniżej liczbę 3) odbiera od asesora obywatelskiego (zastępcy) przy objęciu przez tegoż urzędowania następującą przysięgę:

„Przysięgam Bogu Wszchemogącemu i Wszchemwiedzącemu, że przy rozprawach senatu orzekającego będę rozstrzygał bezstronnie bez względu na osobę, według najlepszej wiedzy i sumienia i zachowam w najściślejszej tajemnicy wszystko to, o czem się dowiem na rozprawach w ogóle, w szczególności o stosunkach podatników; tak mi Boże dopomóż.“

Osoby, które uważają ze względu na swoje wyznanie religijne złożenie przysięgi za niedozwolone, mają zamiast przysięgi złożyć przyrzeczenie, odpowiadające ich wyznaniu religijnemu. Zresztą mają tu analogiczne zastosowanie postanowienia przepisu wykonawczego do rozdziału IV., artykuł 48., l. 1.

Po złożeniu przysięgi oznajmia przewodniczący asesorowi obywatelskiemu przyczyny, wykluczające asesora obywatelskiego od uczestniczenia i orzekania przy rozprawie.

Przyczyny te są:

- a) Jeżeli asesor obywatelski pozostaje do strony lub jej zastępcy w takim osobistym stosunku, który po myśli §§ 25. i 194. wyklucza członka komisji od udziału w obradzie i powzięciu uchwały;
- b) jeżeli z uwolnienia lub zasądzenia strony może spodziewać się korzyści lub szkody;
- c) jeżeli w sprawie odnośnej występował jako donosiciel lub zastępca strony, oraz jeżeli był przesłuchany jako świadek, znawca lub informator;
- d) jeżeli w odnośnej sprawie brał już w innej instancji udział w powzięciu uchwały w senacie orzekającym.

O podniesionych przyczynach wyłączenia rozstrzyga przewodniczący senatu orzekającego.

3. Jeżeli jeden z powodów, które według liczby 2, ustęp przedostatni, wykluczają asesora obywatelskiego od udziału w rozprawie, zostanie podniesiony co do innego członka senatu, natenczas przewodniczący rozstrzygnie, czyby w miejsce odnośnego członka z powodu braku bezstronności nie należało powołać jego zastępcę. (Porównaj także punkt II., liczbę 3, ustęp 2).

W podobnym przypadku winien przewodniczący oddać przewodnictwo swemu zastępcy.

4. W senacie orzekającym przewodniczy referent podatkowy (naczelnik administracji podatkowej) lub jego zastępca.

5. Senatowi orzekającemu należy przedstawić stan rzeczy. Szczegółowe zarządzenia wydaje przewodniczący. On sam jest jednak wykluczony od składania sprawozdania.

6. Rozprawa w senacie orzekającym odbywa się w nieobecności obwinionego. Jednakowoż należy na wyraźne jego żądanie przyznać mu prawo, aby swoją obronę szczegółowiej wywiódł ustnie przed senatem orzekającym osobiście, a także za przybraniem adwokata; nie wolno jednak przytem przedstawiać nowych faktów lub środków dowodowych. Jeżeli podatnik zażąda tego, wówczas należy mu oznajmić dzień, w którym ma się jawnie przed senatem orzekającym, ewentualnie ze swoim adwokatem.

7. Przy obradowaniu i powzięciu uchwały należy traktować odrębnie kwestyę winy od kwestyi kary i głosować nad nią przed tą ostatnią kwestyą. Przewodniczący oddaje swój głos na końcu.

Zdanie, za którym oświadczy się bezwzględna większość głosów, staje się uchwałą. Jeżeli taka uchwała większości nie przyjdzie do skutku, w takim razie przewodniczący będzie się starał przez rozdział kwestyi i powtarzanie zapytania osiągnąć wymaganą większość. Skoro także ta próba spełnie na niczem, doliczać się będzie najniekorzystniejsze dla obwinionego głosy do zbliżonych do nich głosów mniej niekorzystnych tak długo, aż uzyska się absolutną większość głosów.

Jeśli powstanie różnica zapatrywań co do tego, które z dwóch zdań jest dla obwinionego mniej niekorzystne, to należy o tem, jako o kwestyi wstępnej, odrębnie głosować. Jeżeli przy tem głosowaniu będą zdania równo podzielone, natenczas rozstrzyga co do tej kwestyi wstępnej głos przewodniczącego. Wniosek dotyczący ogłoszenia wyroku (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 2., ustęp 3.) należy (i to zawsze na ostatku) poddać osobno pod głosowanie.

Przy orzekaniu co do kary wolno członkom senatu, którzy nie uznali podsądnego winnym odnośnego przestępstwa albo oddać swój głos co do kary na zasadzie uchwały, zapadłej w kwestyi winy albo wstrzymać się od głosowania. W tym ostatnim przypadku należy głosy ich liczyć w ten sposób, jak gdyby oni przystąpili do zdania najkorzystniejszego dla podsądnego z pośród zdań, wypowiedzianych przez innych głosujących.

8. Co do wszystkich rozpraw senatu orzekającego należy prowadzić protokół, który ma być podpisany przez przewodniczącego i protokolanta, obecnego przy rozprawach, i dołączony do aktów.

9. Wyrok należy wygotować w imieniu władzy podatkowej z powołaniem się na senat orzekający, i to w następującem brzmieniu:

„C. k. Starostwo (administracja podatkowa) w wydało(a) w senacie orzekającym, złożonym stosownie do artykułu III., § 5. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 124, w podatkowej sprawie karnej p. następujący wyrok:“

IV. Do czynu karygodnego. w § 249. oznaczonego, właściwemi są władze podatkowe w siedzibie odnośnej komisji.

Winny one wykonywać czynność urzędową tylko na prośbę przewodniczących komisji.

Gdy chodzi o czyn karygodny członka krajowej komisji podatku zarobkowego lub komisji odwoławczej, orzeczenie karne przesłać należy krajowej władzy skarbowej celem zarządzenia doręczenia.

V. Kary porządkowe nakładać ma ten organ (władza podatkowa. komisya, przewodniczący komisji), który niemi zagroził.

Gdy karę porządkową wymierza komisya lub jej przewodniczący, ma uwiadomić o tem bezwzględnie władzę podatkową pierwszej instancyi w siedzibie komisji.

VI. W wszystkich przypadkach władza podatkowa uwiadamia o przypisaniu wymierzonej kary urząd podatkowy właściwy do jej ściągnięcia. W przypadkach, określonych pod II., liczba 1, lit. a, właściwym jest urząd podatkowy, powołany do przypisania odnośnego podatku (w razie podziału podatku, urząd powołany do przypisania większej części podatku), w wszystkich innych przypadkach właściwym jest urząd podatkowy w siedzibie właściwej władzy podatkowej pierwszej instancyi; to znaczy w przypadkach delegacyi (por. wyżej II., liczba 2 i 3) urząd podatkowy w siedzibie urzędowej pierwotnie właściwej władzy podatkowej, nie zaś urząd w siedzibie delegowanej władzy podatkowej.

Artykuł 8.

Orzekanie w drugiej instancyi.

(§§ 260., ust. 1.. 2.. i 260. a.)

1. Do wydawania orzeczeń co do rekursów, wniesionych przeciw orzeczeniom karnym pierwszej instancyi, powołana jest krajowa władza skarbowa.

2. Co do rekursów przeciw karom porządkowym aż do 200 K wydawać ma krajowa władza skarbowa orzeczenie w formach zwyczajnego postępowania administracyjnego.

3. W wszystkich innych przypadkach, a więc także wówczas, gdy chodzi o karę porządkową powyżej 200 K, nałożoną w ciągu wglądu do ksiąg (§ 279.. ustęp 2), wydaje swoje orzeczenie krajowa władza skarbowa w senacie orzekającym,

złożonym z pięciu członków, wśród których powinno być dwóch urzędników sędziowskich i jeden asesor obywatelski. Do tego senatu orzekającego należeć ma krajowy dyrektor skarbu (dyrektor skarbu) lub jego zastępca, tudzież radca lub sekretarz krajowej władzy skarbowej przez tę władzę wyznaczony.

O wyznaczenie urzędników sędziowskich ma krajowa władza skarbowa zwrócić się do prezydium właściwego wyższego sądu krajowego.

Do asesora obywatelskiego mają odpowiednie zastosowanie postanowienia artykułu 7., III., liczba 2, ustęp 4. i nast., do innych członków senatu postanowienia artykułu 7., III., liczba 3.

4. W senacie orzekającym przewodniczy krajowy dyrektor skarbu (dyrektor skarbu) lub jego zastępca.

5. Sprawozdanie przedkłada urzędnik, któremu poruczy to krajowa władza skarbowa, o ile możności taki, który nie należy do senatu orzekającego. W przypadku ostatnim niema oczywiście referent prawa głosowania w senacie orzekającym.

6. Rozprawa w senacie orzekającym odbywa się w nieobecności obwinionego. Jednakowoż na zasadzie § 260., ustęp 2.. należy na wyraźne jego żądanie przyznać mu prawo, aby rekurs swój szczegółowiej wywiódł ustnie przed senatem orzekającym osobiście, a także za przybraniem adwokata; nie wolno jednak przytem przedstawiać nowych faktów lub środków dowodowych. Jeżeli podatnik zażąda tego, wówczas należy mu oznajmić dzień, w którym ma się jawić przed senatem orzekającym, ewentualnie ze swoim adwokatem.

Zresztą mają odpowiednie zastosowanie postanowienia artykułu 7., III., liczba 7 i 8.

7. Wyrok należy wygotować w imieniu krajowej dyrekcji skarbu z powołaniem się na senat orzekający, a to w następującej formie:

„C. k. (krajowa) dyrekcya skarbu w wydała w senacie orzekającym, złożonym stosownie do § 260. ustawy o podatkach osobistych“

Artykuł 9.

Spostrzeżenie czynów karygodnych.

(§ 257.)

1. Gdy komisya, według ustawy niniejszej ustanowiona, spostrzeże jeden z czynów karygodnych, w rozdziale niniejszym oznaczonych, winna przesłać władzy podatkowej uwiadomienie o tem z dołączeniem aktów i uchwał, dotyczących się owego przypadku opodatkowania. Nie przeszkodzi to komisji, aby będące w toku wymiary podatku przeprowadziła według ogólnych przepisów o tyle, o ile

nie są zawisłe od orzeczenia o karygodnej istocie czynu.

2. Podobnie każda władza podatkowa winna o dostrzeżonych czynach karygodnych, do których ścigania nie jest właściwa, uwiadomić właściwą władzę podatkową. Do takiego uwiadomienia są obowiązane w szczególności władze podatkowe, złączone według artykułu 7., II., liczba 2, w jeden okręg karno-podatkowy, wobec władzy podatkowej, przeznaczonej do sprawowania agend karnych.

3. Doniesienia, względnie oznajmienia, w których nie przytoczono żadnych określonych faktów i dowodów, nie mogą bez odpowiednich dochodzeń wstępnych stać się bezpośrednim powodem wdrożenia postępowania karnego. Wogóle można tylko o tyle wdrażać śledztwa karne, o ile zachodzą konkretne powody podejrzenia.

b) Postępowanie w przypadkach karnych, nie przekazanych jurysdykcji sądów.

Artykuł 10.

Przesłuchanie obwinionego.

(§ 258.)

1. W postępowaniu karnem przesłuchać należy obwinionego najmniej raz; przesłuchania tego można zaniechać tylko w następujących przypadkach:

- a) W razie nakładania kar porządkowych;
- b) Jeżeli obwiniony nie uczynił zadość wezwaniu wystosowanemu do niego według przepisów (por. niżej l. 2.) a także na wezwanie, ponowione w myśl § 259., ustęp 1. i 2., bez usprawiedliwienia się nie jawił, albo, jeżeli nie zastosuje się do wezwania w taki sam sposób powtórzonego, aby z powodu zachodzącej u niego trwałej, usprawiedliwionej przeszkody w jawieniu się wymienił zastępcę, względnie udzielił mu potrzebnych informacji (§ 259., ustęp 4.; artykuł 13., l. 3.).

2. Przesłuchanie obwinionego w postępowaniu karnem ma poprzedzić osobne wezwanie, określające ten cel wyraźnie. Przy rozpoczęciu przesłuchania należy mu nadto wyraźnie przedstawić, z zapisaniem tego do protokołu, że przesłuchanie jego odbywa się w postępowaniu karnem; równocześnie należy mu udzielić pouczenia, przepisanego w artykule 11., l. 4.

3. Władzy wolno powtarzać przesłuchanie obwinionego tak często, o ile to uzna za potrzebne do wyjaśnienia sprawy.

4. Wezwania oraz inne wygotowania, skierowane do obwinionego, należy doręczać zamknięte; nie mogą one być z zewnątrz oznaczone tak, aby można było poznać, że zostały wydane w postępowaniu karnem.

Artykuł 11.

Strzeżenie praw obwinionego.

(§ 258.)-

1. Obwinionemu należy w toku postępowania karnego przedstawić wszystkie poszlaki, któremi władza podatkowa rozporządza, a to w porządku kolejnym pod względem czasu i przedmiotu, zależnym od uznania władzy podatkowej.

2. Obwinionemu przysługują w postępowaniu karnem następujące prawa:

- a) po przedstawieniu całego materiału obciążającego żądać 14-dniowego czasokresu do oświadczenia się, jednakowoż raz tylko. Nie wyklucza to jednak udzielenia obwinionemu stosownych czasokresów do oświadczenia się także już przedtem, o ile w celu odparcia przedstawionych mu za każdym razem poszlak potrzeba istotnie osobnych przygotowań (dokonania dokładniejszych obliczeń itd.).
 - b) wyręczać się adwokatem lub inną osobą, upoważnioną na mocy ustawy do zastępstwa, którą na jego żądanie należy dopuszczać do rozprawy w chwili, kiedy na to pozwala tok dochodzeń, w każdym zaś razie przed końcem dochodzeń; osoba ta ma prawo stawiać w jego imieniu wnioski dowodowe.
 - c) proponować przesłuchanie świadków, znawców i informatorów co do pewnych oznaczonych kwestyi, mających dla niego ważne znaczenie a także żądać przesłuchania tych osób pod przysięgą; wnioski te rozstrzyga władza podatkowa (por. artykuł 12., l. 2.).
 - d) żądać konfrontacji ze świadkami, znawcami i informatorami; to ostatnie jednak tylko o tyle, o ile ponownemu ich przesłuchaniu u władzy podatkowej nie stoi na zawadzie jedna z przeszkód, określonych w § 252., l. 1., procedury karnej z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119.
- Jako przeszkody tego rodzaju wylicza § 252., l. 1., procedury karnej:
- „Jeżeli przesłuchani tymczasem pomarli; jeżeli miejsce ich pobytu jest nieznane, albo jeżeli ich osobiste jawienie się nie mogło snadnie nastąpić z powodu ich wieku, choroby, lub ułomności, albo z powodu oddalenia miejsca pobytu lub też z innych ważnych przyczyn.“

- e) żądać w każdym czasie okazania znajdujących się u władzy podatkowej dokumentów; wglądać do protokołów i wszystkich innych aktów oraz brać z nich odpisy, a to w czasie, gdy na to pozwala tok dochodzeń, w każdym razie jednak przed ukończeniem dochodzeń w terminie, wystarczającym do stawiania ewentualnych wniosków dowodowych. Wewnętrzne akta urzędowe można wyłączyć od wglądu. (W tym wypadku mają analogiczne zastosowanie postanowienia przepisu wykonawczego do rozdziału IV., artykuł 61., l. 4.)
- f) po ukończeniu śledztwa, o czym ma być zawiadomiony, wnieść obronę na piśmie lub zeznać ustnie do protokołu. W celu wniesienia tej obrony należy wyznaczyć czasokres 14-dniowy, który z ważnych powodów można przedłużyć.
- g) brać udział w rozprawach senatu orzekającego stosownie do postanowień artykułu 7. III. liczba 6 (wzgl. artykułu 8., liczba 6).

3. Jeżeli już na rozprawie przed komisją okazywano obwinionemu dokumenta lub przesłuchiwano w jego obecności świadków, informatorów i znawców, władza podatkowa nie potrzebuje ponawiać tych czynności.

4. Obwinionego objaśnić należy zaraz przy pierwszym przesłuchaniu o tych przysługujących mu prawach; udzielenie mu tego objaśnienia zapisać należy w protokole rozpraw (por. artykuł 14., l. 1).

Artykuł 12.

Dalsze postępowanie. Odbieranie przysięgi od świadków, informatorów i znawców. Wgląd do ksiąg.

(§ 258., ustęp 5.)

1. Władza podatkowa winna poczynić wszelkie dochodzenia, potrzebne do zupełnego wyjaśnienia stanu sprawy, a w tej mierze winna okoliczności, służące do oczyszczenia obwinionego z zarzutów uwzględniać w taki sam sposób jak poszlaki.

2. O ileby zeznania świadków i informatorów lub opinia znawców nie były już przedtem, to jest w toku postępowania wymiarowego, przysięgą stwierdzone, władza podatkowa ma prawo żądać przesłuchania ich pod przysięgą przez właściwy sąd powiatowy miejsca zamieszkania.

Co do analogicznego prawa obwinionego porównaj artykuł 11., l. 2., lit. c.

Władza podatkowa, wydając zarządzenia i orzeczenia, winna mieć na uwadze wskazówki, dane komisjom szacunkowym w artykule 50., l. 2., tudzież w artykule 53., l. 7. i 8., przepisu wykonawczego do rozdziału IV.

Wezwania oraz wszelkie inne wygotowania, skierowane do świadków, informatorów i znawców w postępowaniu karnem, należy doręczać zamknięte; nie mogą one być z zewnątrz tak oznaczone, aby można było poznać, że zostały wydane w postępowaniu karnem.

3. Władza podatkowa ma także prawo, wezwać podatnika do przedłożenia ksiąg, zapisków i dokumentów w granicach, określonych w §§ 272. i nast. (artykuł 8. przepisu wykonawczego do rozdziału VI.).

Na osobne polecenie pisemne, wydane przez władzę podatkową, przeprowadzającą dochodzenie, mogą osoby, powołane do przeprowadzenia wglądu do ksiąg wchodzić także wbrew woli podatnika do ubikacji, w których księgi są przechowane i księgi te przeglądać. Z tego upoważnienia należy jednakowoż czynić użytek tylko wyjątkowo w ważnych przypadkach wówczas, jeżeli dokładnego wyjaśnienia stanu sprawy i ustalenia podstawy wymiaru kary można spodziewać się tylko w razie przeprowadzenia wglądu do ksiąg (artykuł 8., II., liczba 6., ustęp 3. przepisu wykonawczego do rozdziału VI.).

Artykuł 13.

Niestawienictwo i nieposłuszeństwo obwinionego.
(§ 259.)

1. Jeżeli obwiniony nie stawia się na wezwanie w postępowaniu karnem do niego wystosowane, w którym cel powinien być wyraźnie oznaczony, należy wezwanie ponowić z ustanowieniem stosownego czasokresu i z zagrożeniem, że w razie powtórnego nicusprawiedliwionego niestawienia się, orzeczenie karne wydane będzie na podstawie materiałów, jakimi władza rozporządza, przy analogicznym zastosowaniu postanowień § 213.

2. Gdyby i to wezwanie nie odniosło skutku, ma władza podatkowa wydać orzeczenie karne.

W taki sam sposób postąpić należy, jeżeli podatnik w dalszym toku postępowania nie uczyni zadość dalszemu wystosowanemu do niego wezwaniu lub poleceniu, aby dał wyjaśnienia, lub też nie usłucha wezwania do zezwolenia na wglądnięcie do ksiąg. Nie dotyka to prawa władzy podatkowej do przedsiębrania w razie potrzeby wglądu do ksiąg wbrew woli obwinionego (porównaj artykuł 12., liczba 3, ustęp 2.). Jeżeli władza podatkowa skorzysta z tego prawa, natomiast odpada powtórzenie wezwania, zarządzane pod liczbą 1.

3. Jeżeli obwiniony z powodu nieobecności doznaje stale przeszkody w jawieniu się, wówczas może także władza podatkowa wezwać go w taki sam sposób, aby jej wymienił zastępcę, z którym postępowanie karne ma być przeprowadzone; zaniechanie wymienienia takiego zastępcy należy uważać na równi z nieusprawiedliwionem niestawieniem obwinionego. Te same postanowienia obowiązują, gdy obwiniony zachoruje a za słabnięcie jego wedle świadectwa lekarza urzędowego przeszkadza wprawdzie jego osobistemu jawieniu się, jednak nie wyklucza odpowiedniego poinformowania zastępcy.

4. Rozumie się zresztą samo przez się, że przewidziane w ustawie „wydanie orzeczenia karnego“ ma być zaniechane wtedy, jeżeli sama władza podatkowa albo władza podatkowa w senacie orzekającym uzna, że nie należy nakładać kary z powodu braku istoty czynu karygodnego albo z innych przyczyn ustawowych; w przypadkach takich uwiadomić należy stronę o zastanowieniu postępowania osobnym dekretem lub w formie protokolarnej.

Artykuł 14.

Protokół. Ocenianie dowodów. Orzeczenie.

1. Co do wszystkich przesłuchań utrzymywać należy uporządkowane protokoły, jeżeli zaś obejmują kilka arkuszy, należy je zeszyć. Podpis należy powtarzać na każdym arkuszu.

2. Przybranie protokolanta nie jest w ustawie wyraźnie przepisane, lecz jest dozwolone i zaleca się do ważniejszych przypadków.

O ile do tego celu nie można użyć urzędników zaprzysiężonych, należy protokolanta ostrzedz protokolarnie o ciążącej na nim według § 246. odpowiedzialności przed sądem karnym. Przestroga ta ma być mu udzielona najpóźniej bezpośrednio po spisaniu przez niego pierwszego protokołu.

3. Ponieważ formalne postępowanie kontradyktoryjne niema miejsca, przeto nakłada się na władzę podatkową szczególnie ścisły obowiązek, aby jednostronnie nie brała na uwagę samych tylko poszlak, lecz aby uwzględniała także w pełnej mierze okoliczności, służące do oczyszczenia obwinionego z zarzutów.

4. Orzeczenie karne wydać należy po staranem rozważeniu wszystkich zbadanych i obwinionemu należycie przedstawionych okoliczności na podstawie swobodnego ocenienia dowodów.

5. W szczególności nie można rzeczy tak pojmować, jakoby wolno było wydać orzeczenie karne, chociaż dowód winy nie jest zupełnie ustalony, i pozostawić obwinionemu dostarczenie

dowodu przeciwnego przy wniesieniu środków prawnych.

6. Orzeczenie wygotować należy pisemnie i opatrzyć uzasadnieniem, które podawać ma wszystkie istotne znamiona istoty czynu, uznanego przez władzę orzekającą za udowodniony, tudzież okoliczności, wzięte za podstawę wymiaru kary, w szczególności także okoliczności łagodzące, względnie obciążające.

7. W uzasadnieniu powoływać się należy tylko na takie dokumenty, na tych świadków, informatorów, znawców i inne takie środki dowodowe, co do których przestrzegano zarządzeń w artykule 11. zawartych; odpowiednio do istoty rzeczy postanowienie to nie stosuje się do orzeczeń, wydanych w myśl artykułu 13.

8. Rozumie się zresztą samo przez się, że tych środków dowodowych, które nie były podatnikowi przedstawione zgodnie z przepisami, władza nie może brać na uwagę przy wydawaniu orzeczenia.

Artykuł 15.

Wymierzenie podatku dodatkowego. Odpowiedzialność.

(§ 256., ustęp 3.; rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 3., ustęp 2.; § 157., ustęp ostatni, i § 266).

I. W przypadkach ukrócenia i zatajenia podatku, jakoteż w przypadkach zagrożenia podatku z niedbalstwa (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 1., ustęp 1.) i wykroczeń przeciw porządkowi, wspomnianych w artykule III., § 1., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego wymierzyć ma władza orzekająca przypadający podatek dodatkowy (art. 7., II.).

O podatku dodatkowym uwiadomianić należy podatnika zapomocą nakazu zapłaty, względnie odpowiedzialnego zapomocą wezwania do zapłaty; przypisanie i ściągnięcie należy do urzędu podatkowego, oznaczonego w artykule 7.. VI.

W razie zastanowienia postępowania karnego wymierzyć należy podatek dodatkowy samodzielnie według odnośnych postanowień przepisu wykonawczego. (Przepis wykonawczy do rozdziału VI., art. 11., l. 3., ustęp ostatni.)

II. W postępowaniu karnem wchodzi w rachubę następujące przypadki odpowiedzialności:

1. Podatnik a w przypadkach z § 240. obowiązani do doniesienia odpowiadają za kary nałożone na współwinnego podlegacza lub osobę,

która udzieliła pomocy (rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 3., ustęp 2., zdanie ostatnie).

2. Członkowie gospodarstwa domowego odpowiadają za tę część ewentualnych kar, orzeczonych po myśli § 241. lub § 244., która przypada na ich, dochód doliczony po myśli § 157. do dochodu głowy gospodarstwa domowego według stosunku, zachodzącego między wciągniętą do podstawy wymiaru kary nadwyżką dochodu członków gospodarstwa domowego a wciągniętą do podstawy wymiaru kary nadwyżką dochodu gospodarstwa domowego. Odpowiedzialność za karę podatkową odpada jednak, jeżeli ukrócenia lub zatajenia podatku dopuszczono się dowodnie bez wiedzy odnośnego członka gospodarstwa domowego.

Odpowiedzialność członków gospodarstwa domowego należy z reguły brać tylko wówczas w rachubę, gdyby ściągnięcie kary u głowy gospodarstwa domowego było połączone z szczególnymi trudnościami.

Co do odpowiedzialności członków gospodarstwa domowego, względnie korporacyi za ewentualne podatki dodatkowe, wymierzone po myśli § 256., ustęp 3., porównaj przepis wykonawczy do rozdziału IV., artykuł 3., III.

3. Osoby fizyczne i prawne oraz masy spadkowe odpowiadają za kary, nałożone na ich ustawowych zastępców lub pełnomocników.

Od odpowiedzialności tej są jednak zwolnione niewłasnowolne osoby fizyczne ze względu na swych zastępców, ustanowionych przez władzę.

III. Co do dochodzenia odpowiedzialności po myśli punktu II., liczba 3, porównaj przepis wykonawczy do rozdziału VI., artykuł 3., l. 6., którego postanowienia mają analogiczne zastosowanie także do dochodzenia odpowiedzialności po myśli punktu II., liczba 1 i 2.

Artykuł 16.

Środki prawne.

(§ 260., ustęp 1., 3.)

1. Przeciw orzeczeniu karnemu, jakoteż przeciw wymierzeniu dodatkowego podatku można wnieść rekurs do krajowej władzy skarbowej.

Mają tu zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 19. marca 1876; Dz. u. p. Nr. 28.

Stosownie do tego należy rekursy przeciw karom porządkowym, wymierzonym przez władze podatkowe, względnie komisye (przewodniczącego), wносить w ciągu dni ośmiu a to do tej władzy

podatkowej, względnie komisyi (przewodniczącego), która wydała zarządzenie karne.

Rekursy należy z dołączeniem wszystkich aktów rozprawy przedłożyć bezzwłocznie krajowej władzy skarbowej. Co do rekursów przeciw orzeczeniu, wydanemu w senacie orzekającym, można wprzód zasięgnąć opinii senatu.

2. Rekursy w sprawach karnych mają skutek odwrotny.

3. Krajowa władza skarbowa postępować ma z rekursami w postępowaniu karnym według przepisów, podanych w artykule 8.

4. Krajowa władza skarbowa uwiadamia o orzeczeniu władzę podatkową, która rekurs przedłożyła, a względnie tę, która znajduje się w siedzibie komisyi rekurs przedkładającej.

Władza podatkowa obowiązana jest uwiadomić stronę i — ze względu na powyższą liczbę 2 — także urząd podatkowy.

5. Krajowa władza skarbowa wydawać ma także orzeczenia co do rekursów przeciw wymierzeniu podatku dodatkowego w postępowaniu karnym.

6. Od orzeczeń a względnie decyzji krajowej władzy skarbowej wolno stronie wnieść zażalenie do Trybunału administracyjnego. Co do wstrzymania wykonania kary aresztu porównaj artykuł 17., liczba 6.

Artykuł 17.

Wykonanie kar.

(§ 260., ustęp 3.)

1. Po prawomocności orzeczenia karnego może orzekająca władza podatkowa zarządzić wykonanie nałożonych kar (kary pieniężnej, kary aresztu, ogłoszenie wyroku karnego).

Władza podatkowa ma prawo zaraz po dołączeniu obwinionemu orzeczenia pierwszej instancyi zarządzić zupełne zabezpieczenie kwot kary. Tymczasowe zarządzenia po myśli §§ 378. i nast. ordynacyi egzekucyjnej można pod wymienionymi także warunkami uzyskać już w czasie wcześniejszym.

Karę aresztu, wstępującą według rozporządzenia cesarskiego, artykuł III., § 4., w miejsce nieściągalnych kar pieniężnych należy wykonać zaraz po stwierdzeniu nieściągalności.

2. Karę aresztu należy wykonać w więzieniu sądowym, a to według przepisów, obowiązujących co do wykonania kary zwyczajnego aresztu, nałożonej przez zwyczajne sądy (§ 244. u. k.).

Karę aresztu, ułożoną na osobę wojskową w czynnej służbie, ma wykonać sąd wojskowy.

Z reguły nie wolno kary aresztu przerywać.

3. Celem wykonania kary aresztu należy udzielić sądowi odpis orzeczenia karnego (bez powodów), zaopatrzonego potwierdzeniem wykonaności.

4. Wykonanie kary ma być odroczone aż do odpadnięcia przeszkody:

a) jeżeli w czasie, w którym kara ma być wykonana, winowajca jest według poświadczenia lekarza urzędowego chory umysłowo lub ciężko fizycznie, albo winowajczyni znajduje się w ciąży;

b) jeżeli winowajca według przedłożonego dowodu wniósł przeciw orzeczeniu o rekursie w ustawowym terminie zażalenie do Trybunału administracyjnego, którem zaczepiono karę aresztu po myśli §§ 6. lub 7. ustawy z dnia 22. października 1875, Dz. u. p. Nr. 36 z roku 1876, i przedstawiono prośbę o odroczenie wykonania stosownie do § 17. powołanej ustawy.

5. Na prośbę winowajcy można nadto zezwolić na odroczenie wykonania kary:

a) jeżeli przez natychmiastowe wykonanie zarobek winowajcy albo utrzymanie jego niewinnej rodziny byłyby zagrożone lub odroczenie jest konieczne potrzebne dla uporządkowania spraw rodzinnych;

b) jeżeli winowajca przed rozpoczęciem kary wniósł prośbę o złagodzenie lub darowanie kary aresztu i powołał się przytem na takie okoliczności zasługujące na szczególne uwzględnienie, które według przedłożonego dowodu stały się wiadome dopiero po wydaniu orzeczenia (rozstrzygnięcia co do rekursu).

Odroczenie wykonania, dozwolone stosownie do lit. a, nie powinno z reguły przekraczać czterech tygodni.

6. Prośbę o odroczenie wykonania kary wnieść należy do orzekającej władzy podatkowej, która rozstrzyga samoistnie w przypadkach pod liczbą 4 i liczbą 5, lit. a. W przypadku liczby 5, lit. b, należy przedłożyć prośbę bezzwłocznie kra-

jowej dyrekcji skarbu wraz z wnioskiem: władza ta podanie odrzuci, jeżeli uzna, że prośba o łaskę w sprawie kary aresztu nie nadaje się do przedłożenia jej z poparciem Ministerstwu skarbu.

Rozstrzygnięcia w przypadkach, unormowanych pod liczbą 4, podlegają zaczepieniu w toku instancji po myśli § 282. u. o. p. o.

7. Koszta ogłoszenia wyroku ponosi winowajca. Obowiązek do zwrotu kosztów będzie orzeczony w wyroku z tym dodatkiem, że kwotę poda się dodatkowo do jego wiadomości.

Skoro wysokość tych kosztów będzie ustalona, należy winowajcę o niej zawiadomić z wezwaniem do natychmiastowej zapłaty i w razie potrzeby ściągnąć w drodze postępowania przymusowego, przepisanego dla ściągania opłat publicznych.

Artykuł 18.

Użycie kar pieniężnych.

(§ 261.)

Kary wymierzone w myśl §§ 241. i 244., następnie artykułu III., §§ 1. i 3. rozporządzenia cesarskiego tudzież § 26. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 103, o podatku od zysków wojennych wpływają do skarbu państwa.

Natomiast kary, wymierzone w myśl §§ 247. i 249., tudzież kary porządkowe wpływają do funduszu ubogich, a mianowicie:

1. Jeżeli kary te nałożone są na samego podatnika odnośnie do takiej należności podatkowej, która przypisana jest w całości w pewnej gminie, do funduszu ubogich tejże gminy;

2. w wszystkich innych przypadkach do funduszu ubogich tej gminy, w której obowiązany do zapłaty ma swoją siedzibę lub w której przebywa.

Kary te jednak płacić należy w właściwym urzędzie podatkowym (artykuł 7., VI.), który przedkładać ma corocznie władzy podatkowej wykaz grzywien, ściągniętych na rzecz funduszy ubogich. Władza podatkowa zdaje z tego sprawę krajowej władzy skarbowej, która wydaje potrzebne przekazy zapłaty.

Artykuł 19.

Rejestr kary.

Władze podatkowe utrzymywać mają rejestr kar wymierzonych, urządzony podług dołączonego formularza A.

Co do kar porządkowych, wymierzonych przez komisje lub ich przewodniczących, o których władzę podatkową się uwiadamia (artykuł 7., V.), utrzymywać należy osobny rejestr podług tego samego formularza.

W rejestrze tym zapisywać należy także decyzje co do rekursów i orzeczenia Trybunału administracyjnego.

Artykuł 20.

Doniesienie, dotyczące wdrożenia i ukończenia postępowania karnego.

O wdrożeniu i wyniku postępowania karnego przeciw adwokatowi (notaryuszowi) z powodu

jednego z czynów karygodnych, przewidzianych w rozporządzeniu cesarskiem, artykuł III. § 3., należy zawiadomić właściwą izbę.

W taki sam sposób postąpić należy, jeżeli adwokat jako pełnomocnik podatnika został pociągnięty do odpowiedzialności za ukroczenie lub zatajenie podatku.

Zresztą ma odpowiednie zastosowanie § 83. p. k.

Wimmer wlr.

Spis rzeczy.

Rozdział I.

Czyny karygodne i kary.

	Strona
Artykuł 1. Wstęp	1005
Artykuł 2. Czyny karygodne, które karane być mają przez zwyczajne sądy karne (§§ 242., 246., 248.)	1006
Artykuł 3. Czyny karygodne, podlegające orzecznictwu władz podatkowych (§§ 239., 240., 243., 247., 249.; rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 1., ustęp 1. i 3., §§ 2. i 3.; §§ 14 i 26. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 103, o podatku od zysków wojennych, i artykuł 31., l. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego z dnia 8. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 247)	1006
Artykuł 4. Kary	1007
a) Kary pieniężne	1007
b) Kary aresztu; ogłaszanie orzeczenia	1007
c) Wymiar kary	1007
d) Kary zastępcze	1008
Artykuł 5. Zanieczchania karami porządkowemi zagrożone (§ 250., § 279., ustęp 2.)	1008
Artykuł 6. Wykluczenie karygodności i przedawnienie (§§ 245., 251. do 254.)	1009

Rozdział II.

Właściwość i postępowanie.

a) Władze orzekające.

Artykuł 7. Władze i organa, powołane do wydawania orzeczeń karnych w pierwszej instancji (§ 256. i rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 5.)	1009
Artykuł 8. Orzeczenie w drugiej instancji (§ 260., ustęp 1., 2., i § 260. a)	1012
Artykuł 9. Spostrzeżenie czynów karygodnych (§ 257.)	1012

b) Postępowanie w przypadkach karnych nie przekazanych orzecznictwu sądów.

Artykuł 10. Przesłuchanie obwinionego (§ 258.)	1013
Artykuł 11. Strzeżenie praw obwinionego (§ 258.)	1013
Artykuł 12. Dalsze postępowanie. Odbieranie przysięgi od świadków, informatorów i znawców. Wgląd do ksiąg (§ 258., ustęp 5.)	1014
Artykuł 13. Niestawienie i nieposłuszeństwo obwinionego (§ 259.)	1014
Artykuł 14. Protokół Ocenianie dowodów. Orzeczenie	1015
Artykuł 15. Wymierzenie podatku dodatkowego. Odpowiedzialność (§ 256., ustęp 3.; rozporządzenie cesarskie, artykuł III., § 3., ustęp 2.; § 157., ustęp ostatni, i § 266.)	1015
Artykuł 16. Środki prawne (§ 260., ustęp 1., 3.)	1016
Artykuł 17. Wykonanie kar (§ 260., ustęp 3.)	1016
Artykuł 18. Uzycie kwot kar (§ 261.)	1017
Artykuł 19. Rejestr kar	1017
Artykuł 20. Doniesienie, dotyczące wdrożenia i ukończenia postępowania karnego.	1018
Formularz A (Rejestr kar)	1019